

Ми — останні представники свого виду, колонія людських істот із початку двадцять першого століття.

Ми живемо в горах, там, де колись був штат Айдахо, у місті під назвою Облудні Сосни.

Наші координати: 44 градуси, 13 мінут, 0 секунд північної широти і 114 градусів, 56 мінут, 16 секунд західної довготи. Чи чує нас хто-небудь?

Голосове повідомлення і код Морзе по чергово транслюються на всіх короткохвильових діапазонах з надструктури Облудних Сосен безперервним циклом протягом останніх одинадцяти років.

ПОЧАТОК

ДЕВІД ПІЛЧЕР НАДСТРУКТУРА ОБЛУДНІ СОСНИ ЧОТИРНАДЦЯТЬ РОКІВ ТОМУ

Він розплющує очі.

Збайдужілий.

Тремтячий.

І голова тріщить.

Над ним стоїть хтось у хірургічній масці, обличчя розплющується.

Він не знає, де перебуває, та й, до речі, хто він сам.

Чиста маска опускається на його рот.

Голос — жіночий — повчає його:

— Повільно глибоко вдихни і продовжуй дихати.

Газ, який він вдихає, — теплий концентрований кисень. Він проходить через трахеї й наповнює легені приємним теплом. Жінка, яка схилилася над ним, усміхається йому очима. Всього її обличчя не видно.

— Краще? — цікавиться вона.

Він киває. Її обличчя стає чіткішим. І цей голос... Щось знайоме. Не сам тембр, а викликані ним відчуття. Відчуття перебування під захистом. Майже під опікою.

— Голова болить? — питає вона.

Він киває.

— Це невдовзі мине. Я знаю, що ти почувашся зовсім дезорієнтованим.

Киває.

— Це цілком нормально. Ти знаєш, де перебуваєш?

Заперечно хитає головою.

— Знаєш, хто ти?

Знову хитає головою.

— Це також нормально. Кров надійшла у твої вени тільки тридцять п'ять хвилин тому. Зазвичай потрібно кілька годин, щоб отямитися.

Він втуплює погляд у світильники над головою: довгі люмінесцентні лампи, надто яскраві.

Відкриває рота.

— Поки що не намагайся говорити. Хочеш, щоб я пояснила, що відбувається?

Киває.

— Тебе звати Девід Пілчер.

Він думає про те, що ця частина інформації звучить правдоподібно. Відчуває, що назване ім'я належить йому, на якомусь не поясненному рівні — лише базовому, так, як зірка належить небу.

— Ти не в лікарні. Ти не потрапив у автомобільну аварію і не пережив серцевий напад. Нічого такого.

Він хоче сказати, що не може рухатися. Що йому до нестачи холодно і страшно.

Вона продовжує:

— Ти щойно вийшов з анабіозу. Усі твої життєві показники в нормі. Ти проспав вісімнадцять століть в одному з тисячі консерваційних блоків, створених тобою ж. Ми всі у повному захваті. Твій експеримент спрацював. Рівень виживання екіпажу — 97 відсотків. На кілька пунктів краще, ніж ти прогнозував, і без критичних втрат. Вітаю.

Пілчер лежить на медичному візку, мружачись від світла.

Монітор серцевого ритму, до якого він підключений, починає пищати швидше і швидше, але не від страху чи стресу.

Від захоплення.

За п'ять секунд усе пригадалося.

Хто він.

Де перебуває.

Чому він тут.

Наче камера сфокусувалася.

Пілчер підносить руку — важку, як гранітна брила, — і стягує маску з рота. Дивиться на доглядальницю. Уперше за майже два тисячоліття він говорить, хрипко, але розбірливо:

— Хто-небудь виходив назовні?

Жінка знімає маску. Це Пем. Двадцятирічна і наче напівпрозора після довгого-довгого сну.

І ще... все така ж прекрасна.

Вона усміхається.

— Ти ж знаєш, що я цього не допустила б, Девіде. Ми чекали на тебе.

###

Через шість годин Пілчер стає на ноги і нетвердою ходою рушає до коридору Рівня 1 у супроводі Теда Апишов, Пем, Арнольда Поупа та чоловіка на ім'я Френсіс Левен. Офіційна посада Левена — стюард надструктури, і говорить він дуже швидко:

— ...Було одне пошкодження корпусу в ковчезу сімсот вісімдесят три роки тому, але датчики вакууму це засікли.

— То наші запаси... — каже Пілчер.

— Я проводжу комплексну перевірку, але схоже на те, що все прибуло в повністю належному стані.

— Скількох членів екіпажу розбудили?

— Тільки вісьмох, включно з нами.

Вони доходять до автоматичних скляних дверей у печеру площею п'ять мільйонів квадратних футів, тут розташований склад провізії та будівельних матеріалів. Влучно назване «ковчезом» одне з найвеличніших втілень інженерної думки й амбіцій людства.

Шириться сирий мінералізований запах.

Масивні кулясті світильники звисають зі стелі, тягнучись уздовж ковчеза, скільки сягнеш оком.

Вони йдуть до «Гамві», припаркованого біля входу в тунель, і Пілчер відчуває, що вже вибився із сил, його ноги зводять судоми.

Машину веде Поуп.

Флуоресцентне освітлення тунелю поки що не працює, тож «Гамві», рушивши, пірнає в майже непроглядну п'тьму, шлях не освітлює нічого, крім самих лише фар, світло яких відбивається від вогких кам'яних стін.

Пілчер сидить попереду, поряд із водієм.

Дезорієнтація ще відчувається, але потроху минає.

Його люди розповіли йому, що анабіоз тривав вісімнадцять століть, але з кожним подихом це здається все менш ймовірним. Насправді відчуття — ніби лише кілька годин минуло від тієї вечірки з нагоди Нового 2013 року, коли він і весь його екіпаж випили шампанське «Дом Периньон», роздяглися і забралися у свої консерваційні капсули.

Тиск на його вуха знижується, отже, вони спускаються.

У животі поколює від хвилювання.

Кинувши погляд через плече, Пілчер дивиться на Левена на задньому сидінні — миловидного молодого чоловіка з дитячим обличчям і мудрими очима.

— Для нас буде безпечно дихати в цій атмосфері? — питає Пілчер.

— Вона змінилася, — відповідає Левен, — але не суттєво. Азот і кисень, дякувати Богові, все ще є основними компонентами. Але тепер кисню на один відсоток більше, а азоту на один відсоток менше. Парникові гази повернулися до рівня доіндустріальних часів.

— Думаю, ви вже почали розгерметизацію надструктури?

— Це був перший пункт справи. Ми вже всмоктуємо повітря ззовні.

— Що ще важливого?

— За кілька днів наші системи повністю запустяться і будуть налагоджені.

— Що показує наш електронний годинник за християнським календарем?

— Сьогодні 14 лютого 3813 року від Різдва Христового. — Левен усміхається. — З Днем святого Валентина.

###

Арнольд Поуп пригальмовує «Гамві» до повної зупинки, світло фар виблискує на тильному боці титанової брами, яка захищає тунель, надструктуру і всіх, хто спить всередині, від зовнішнього світу.

Поуп вимикає двигун, фари залишає увімкненими.

Коли усі виходять зі всюдихода, Поуп обходить його ззаду і відчиняє двері багажного відділення.

Він знімає з гачка помпову рушницю.

— Заради бога, Арні, — каже Пілчер. — Ти невиправний песиміст.

— Саме за це ти й платиш мені бабки, правильно? Була б моя воля — я б забрав на цей виїзд устю команду охорони.

— Ні, поки що ми це зробимо тісним товариством.

— Пем, — озивається Левен, — ти не могла б підняти свій ліхтар вище?

Коли вона спрямовує промінь світла на штурвал, Пілчер раптом пропонує:

— Давайте трішки зачекаємо.

Левен випрямляється.

Поуп підводить голову.

Тед і Пем повертаються до нього.

Голос Пілчера все ще хрипкий від препаратів, якими його оживляли.

— Не даймо цьому моменту пройти непомітно, — каже він. Його люди уважно дивляться на нього. — Чи ви всі розумієте, що ми зробили? Ми ж здійснили найнебезпечнішу, найвідважнішу подорож в історії людства. Не у просторі. В часі. Ви уявляєте, що чекає по той бік цих дверей?

Питання зависає. Ніхто не озивається.

— Суцільні відкриття.

— Не розумію, — каже Пем.

— Я говорив про це раніше і говоритиму ще. Це як перший крок Ніла Армстронга з «Аполло 11» на Місяць. Як випробування братами Райт їхнього планера на Кітті-Говк. Як сходження Колумба на берег Нового Світу. Невідомо, що лежить по той бік цієї брами.

— Ти прогнозував, що людство вимре, — нагадала Пем.

— Так, але мій прогноз був не більш ніж прогнозом. Я міг помилятися. Там, назовні, можуть бути хмарочоси заввишки десять тисяч футів. Уявіть людину, яка потрапляє з 213 року нашої ери у 2013. «Найпрекрасніше, що може з нами трапитись, — це невідомість». Так сказав Альберт Айнштайн. Відчуємо цей момент.

Левен зосереджується на штурвалі, починає обертати його проти годинникової стрілки. Докрутивши до упору, пропонує:

— Сер? Візьмете на себе честь?

Пілчер підходить до брами.

— Ось цей фіксатор, — нагадує Левен, — справа.

Пілчер перемикає фіксатор.

Якусь мить нічого не відбувається.

Фари «Гамві» гаснуть.

Темряву пронизує тільки промінь слабкого ліхтаря Пем.

З-під їхніх ніг доноситься якийсь глухий звук, ніби поскрипування старого човна.

Масивні двері брами здригаються й зі скреготом починають відчинятися. І тоді...

Світло заливає кам'яний майданчик, утворюючи довкола них сліпучу пляму.

Серце Пілчера гучно калатає.

Це найбільш захоплива мить у його житті.

На майданчик залітають сніжинки, порив льодяного вітру вривається в тунель. Пілчер мружиться від світла.

Відчинившись повністю, чотирифутова брама обрамлює зовнішній світ, ніби картину.

Усі бачать всипаний валунами сосновий ліс посеред снігової заметілі.

#

Вони входять у ліс, залишаючи сліди на м'якому сніговому покриві у фут заввишки.

Довкола дзвінка тиша.

Тільки звук снігопаду — як шепіт.

Через двісті ярдів Пілчер зупиняється. Решта також зупиняються.

— Думаю, тут була дорога до Облудних Сосен.

Вони продовжують стояти серед густого соснового лісу, ніде не видно й натяку на дорогу.

Пілчер дістає компас.

#

Вони прямують на північ у долину.

Попереду височіють сосни.

— Цікаво, — каже Пілчер, — скільки разів цей ліс згорав і знову відростав?

Він замерз. В нього болять ноги. Він упевнений, що його попутники також знесилені, однак ніхто не скаржиться.

Всі продовжують брести далі, аж поки дерева не закінчуються. Пілчер не знає напевно, як далеко вони відійшли. Снігопад уцух, і він уперше помічає щось знайоме — масивні стрімкі скелі, які майже дві тисячі років тому оточували містечко Облудні Сосни.

Його дивує те, як приємно бачити ці гори знову. Два тисячоліття — тривалий час для лісів і річок, а от скелі фактично не змінилися. Наче старі друзі.

За якийсь час усі гуртом стоять у мертвому центрі поселення.

Жодна споруда не виціліла.

Немає навіть руїн.

Левен каже:

— Таке враження, ніби тут взагалі ніколи не було ніякого міста.